

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1435/2021
21.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Весна Милановић, адвокат из ..., против туженог Дома за лица са оштећеним видом „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Саша Јурић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3934/20 од 14.01.2021. године, у седници одржаној 21.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3934/20 од 14.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 162/19 од 24.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је нерешени део тужбеног захтева тужиље и обавезан тужени да тужиљи исплати на име накнаде за сразмерни део неискоришћеног годишњег одмора за 2017. годину, закључно са 24.10.2017. године износ од 130.105,44 динара, са законском затезном каматом почев од 24.10.2017. године, па све до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 278.518,73 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности ове пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3934/20 од 14.01.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете за сразмерни део неискоришћеног годишњег одмора за 2017. годину, закључно са 24.10.2017. године, исплати износ од 130.105,44 динара, са законском затезном каматом почев од 24.10.2017. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде.

Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 87/18) и нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је са туженим закључила уговор о раду на одређено време 24.10.2013. године, за обављање послова ... почев од 24.10.2013. године до 24.10.2017. године, односно до истека времена на које је изабрана. Решењем Покрајинске владе АП Војводине од 31.08.2016. године, тужиља је разрешена дужности ... решењем број 998/А од 09.09.2016. године, отказан јој је уговор о раду и радни однос јој је престао 31.08.2016. године. Правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 52/16 од 09.02.2017. године, наведено решење је поништено као незаконито. Од момента престанка радног односа код туженог, тужиља је била ван радног односа пријављена на евиденцију незапослених лица код Националне службе за запошљавање, Филијала Панчево и исплаћивана јој је накнада, а успела је и у поступку за накнаду штете на име изгубљене зараде. Тужиљи није донето решење о коришћењу годишњег одмора за 2017. годину, али јој према ставу првостепеног суда право на накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора припада у сразмерном делу (у односу на решење о коришћењу годишњег одмора за 2016. годину), па је обавезан тужени да тужиљи исплати досуђени износ, сходно одредби члана 72. и 76. Закона о раду.

Према образложењу другостепене одлуке, како тужиља у 2017. години није радила, не може се сматрати да јој припада накнада штете због неискоришћеног годишњег одмора. Ово из разлога што је смисао годишњег одмора управо одмор од активног рада током године, а како таквог рада није било, онда нема ни штете због некоришћења годишњег одмора на страни тужиље, у смислу одредбе члана 76. Закона о раду, имајући у виду да се ова норма односи на ситуацију у којој је запослени радио у години у којој му је престао радни однос. Такође, како је пресудом од 30.01.2018. године усвојен њен захтев за накнаду штете за изгубљену зараду за време незаконитог престанка радног односа, иста садржи и накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор. Из ових разлога је првостепену пресуду преиначио, а тужбени захтев тужиље одбио.

По оцени Врховног касационог суда, супротно наводима ревизије, побијана пресуда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 76. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 75/14) прописано је да у случају престанка радног односа, послодавац је дужан да запосленом који није искористио годишњи одмор у целини или делимично, исплати новчану

накнаду уместо коришћења годишњег одмора, у висини просечне зараде у претходних дванаест месеци, сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора. Ставом 2. предвиђено је да накнада из става 1. овог члана има карактер накнаде штете.

Сходно наведеном, да би тужила имала право на накнаду штете по овом основу, потребно је да је штета заиста и настала, односно да тужила није искористила годишњи одмор који јој по закону припада, али исто тако да је у наведеној години и радила. Накнада штете за неискоришћени годишњи одмор припада запосленом, коме је ускраћено право на годишњи одмор, али само ако је у тој календарској години активно радио. Како у конкретном случају тужила у овом периоду није радила, не припада јој ни накнада штете по овом основу. Супротно наводима ревизије, није од значаја што тужила није радила кривицом туженог, јер је смисао коришћења годишњег одмора одмор од активног рада током године и служи за ревитализацију запосленог, а што у конкретном случају није било, имајући у виду да тужила није радила и није било активног рада у наведеној години. У том смислу без утицаја је и инсистирање у ревизији да се утврди колики сразмерни део годишњег одмора тужили припада, јер тужила у 2017. години није уопште радила.

Код изложеног, неосновани су наводи ревизије да је другостепени суд погрешно применио материјално право, као и да је учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, с обзиром да је за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку. Како је ревизија тужиле одбијена као неоснована, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић